

A megpatkolt boszorkány

Édesapám Bénán vót kovács, oszt vót két inassa. Egyszer gyönnek édesapám után, aszongyák, hogy:

– Feri bácsi, má’ mink nem maradunk itt, elmenünk máshova!

– Hát mé’? Mi bajotok van?

– Minden éccaka nekünk olyan nehéz a mejjük – aszongya –, hogy nem tudunk szóho’ jutnyi!

Ők nem tudták, hogy őket nyomják a boszorkányok, csak mindég aszondták, hogy olyan nehéz vót itt a mejjükön-e, oszt kiabáltak, de senki nem hallotta. Édesapám erre aszongya nekik:

– No jó. Vigyetek szöget, patkót, kalapácsot! Zárjátok be az ajtót, a seprőt állítsátok fel, mikor észreveszitek, hogy begyön egy nagy fekete macska, akarhogy is, de fogjátok meg. Ha meffogtátok, mind a négy lábára vessetek patkót, de egy szögvel üssétek rá, jó erősen.

Hát úgy is vót. A két legény, mikor ment a macska, gyorsan bezárták az ajtót, még a kúcslyukat is begyugták. Hiába ugrosott a macska, a két legény meffogta, a patkóval mind a négy lábát messzögelték neki. Akkor kivitték az udvarra, bezárták az ajtót, reggelre a patkós macska eltűnt. Reggel édesanyámnak aszongya a szomszédasszony:

– Szomszédasszony, nézzen má’ át nálunk az udvarra, bemegyek Fülekre, megkeresem Dóla Jani bácsit, mer’ anyám nagyon beteg.

Be is ment Mari néni, gyött Dóla Jani bácsival, mingyá’ mentek a mamáho’. Édesanyám me’ kíváncsiságbó’ elment mellesnyi. Ők nem vették észre, hogy édesanyám belesett az ablakon. Hát, ahogy benéz, látja, hogy Jani bácsi a patkót szedi le a lábáro’ az öregasszonynak. Édesanyám kérdezte oszt Mari nénit:

– Mi baja van Barnus mamának?!

– Jaj, nagyon fáj a lába, nem tud felkelnyi!

De hát édesanyám tudta, mer’ látta, ahogy a patkót szedi le. Memmomdták oszt a két legénynek, tovább nem nyomták őket. Elmúlt a nyomás.